

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.06.1990, sp. zn. 11 To 32/90, ECLI:CZ:NS:1990:11.TO.32.1990.1

Číslo: 14/1991

Právní věta: Odvolání proti rozsudku tvoří zásadně jeden celek, který je ohledně každého obžalovaného, jehož se odvolání týká, vymezen všemi výroky napadeného rozsudku, proti nimž mohl odvolatel podat odvolání. Jedině v takovém rozsahu je také možné účinně vzít podané odvolání zpět.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 20.06.1990

Spisová značka: 11 To 32/90

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odvolání

Předpisy: 141/1961 Sb. § 250

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K odvolání městského prokurátora v Praze proti rozsudku městského soudu v Praze z 30. 11. 1989 sp. zn. 2 T 4/89 Nejvyšší soud ČR napadený rozsudek částečně zrušil v oddělitelných výrocích a věc obžalovaných K. S. a F. CH. podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátil městskému soudu v Praze, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný F. CH. uznán vinným pěti trestnými činy rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, z toho v jednom případě podle § 132 odst. 1 písm. b) tr. zák. a ve čtyřech případech podle § 132 odst. 1 písm. c) tr. zák. Za tyto trestné činy byl odsouzen podle § 132 odst. 1 tr. zák. s použitím § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na patnáct měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák. zařazen do první nápravně výchovné skupiny, podle § 53 odst. 1 tr. zák. k peněžitému trestu ve výměře 15 000,- Kčs, přičemž pro případ, že by výkon tohoto trestu mohl být zmařen, byl podle § 54 odst. 3 tr. zák. stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, a podle § 49 odst. 1 tr. zák. k trestu zákazu činnosti spočívající ve výkonu řídicí funkce na dobu tří let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. bylo rozhodnuto, že je povinen zaplatit na náhradu škody Družstevní službě Praha, Praha 1, Křemencova 15 částku 26 470,- Kčs. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená organizace Družstevní služba Praha odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byl poškozený Úřad důchodového zabezpečení Praha, Praha 5, Křižíkova 25 odkázán se svým nárokem

na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Naproti tomu byli

- obžalovaní K. S. a F. CH. zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř. pro skutek spočívající v tom, že v době nejméně od 1. 1. 1976 do 31. 12. 1983 nechal obžalovaný K. S. jako předseda Družstevní služby Praha bez povolení a oprávnění natisknout v tiskárně Družstevní služby Praha v Praze 10, Kralická ul. 7 nejméně 1484 kusů povolení pro bezplatné parkování na hlídaných parkovištích Družstevní služby Praha na území hlavního města Prahy a tato povolení zčásti předal obžalovanému F. CH. a oba pak tato povolení rozdávali osobám z okruhu svých známých, aniž nechali vyhotovit dohody o úhradě, přestože tak byli povinni učinit podle směrnic a věstníků Českého svazu výrobních družstev, přičemž bezplatným parkováním soukromých osob na tyto karty, které nechal natisknout obžalovaný K. S. vznikla Družstevní službě Praha škoda ve výši 389 517,- Kčs a na způsobení této škody se obžalovaný F. CH. podílel částkou 203 784,- Kčs, v čemž obžaloba spatřovala u obou obžalovaných součást trestného činu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b), odst. 4 tr. zák.,

- obžalovaný F. CH. podle § 226 písm. a) tr. ř. pro skutek spočívající v tom, že od počátku roku 1982 do října 1983 postupně přijal ve čtyřech případech úplatky v celkové výši 18 500,- Kčs za to, že určité dozorce parkovišť přeřadí na výhodnější parkoviště, v čemž obžaloba spatřovala trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 tr. zák.

Proti rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání městský prokurátor v Praze. Své odvolání zaměřil proti výroku, jímž byli obžalovaní K. S. a F. CH. podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštění obžaloby pro trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b), odst. 4 tr. zák.

V podaném odvolání městskému soudu v Praze především vytkl, že nesprávně hodnotil změny ve výpovědích některých svědků, k nimž došlo až v průběhu hlavního líčení, a proto je nesprávné zjištění, že držitelé povolení k bezplatnému parkování na hlídaných parkovištích tuto službu využívali jen v letech 1976 - 1981. Zejména však městský prokurátor vyslovil nesouhlas s názorem městského soudu, že vozidla držitelů povolení k bezplatnému parkování nebyla na hlídaných parkovištích střežena a za nerozhodnou označil skutečnost, že tito držitelé neměli na parkovištích vyhrazena stálá místa. Za nesprávný proto označil závěr městského soudu, že držitelům povolení k bezplatnému parkování nebyla poskytnuta žádná služba a že jejich parkováním nemohla vzniknout Družstevní službě Praha žádná škoda. Proto navrhl, aby nejvyšší soud České republiky napadený rozsudek v tomto rozsahu zrušil a věc vrátil městskému soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí. Kromě toho městský prokurátor v Praze též prohlásil, že ohledně výroku, jímž byl obžalovaný F. CH. podle § 226 písm. a) tr. ř. zproštěn obžaloby pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 tr. zák., bere podané odvolání zpět.

K posléze uvedenému prohlášení městského prokurátora o zpětvzetí odvolání je třeba především uvést, že odvolání proti rozsudku tvoří zásadně jeden celek, který je ohledně každého obžalovaného, jehož se odvolání týká, vymezen všemi výroky napadeného rozsudku, proti nimž mohl odvolatel podat odvolání. Jedině v takovém rozsahu je také možné účinně vzít podané odvolání zpět. Nepřichází tedy v úvahu, aby ohledně téhož obžalovaného, o jehož vině bylo rozhodnuto tímž rozsudkem, bylo podané odvolání vzato zpět jen částečně stran některého výroku, proti němuž mohl odvolatel podat odvolání, a stran ostatních takových výroků zůstalo nedotčeno. Vyplývá to z revizního principu zakotveného v ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř., podle něhož je odvolací soud povinen na podkladě včasného odvolání podaného oprávněnou osobou přezkoumat zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž může odvolatel podat odvolání, i správnost předcházejícího řízení, a

přihlížet přitom i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány. Proto uvedené „zpětvzetí“ odvolání nebylo možné vzít na vědomí. Prohlášení o takovém „zpětvzetí“ je třeba chápat jen tak, že odvolatel konkrétnímu výroku žádné vady nevytýká, což také zástupce generálního prokurátora ČR při veřejném zasedání o odvolání správně upřesnil.

Dále Nejvyšší soud České republiky přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž mohl městský prokurátor v Praze v případě obžalovaných K. S. a F. CH. podat odvolání, i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a přihlížel přitom i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány.